

a dále, že se oženil bez vědomí otce. Jedná se tudíž jediné o otázky, jež závisí na řešení skutečností, které mohou býti zjišťovány jen v řádném řízení soudním podle předpisů civilního řádu soudního. Náleží proto žaloba, domáhající se náhrady vydání za výbavu, správně na pořad práva a nebylo důvodu k odmítnutí žaloby pro nepřípustnost pořadu práva a zrušení dosavadního jednání pro zmatečnost.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Právnímu názoru rekursního soudu, že jde tu o nárok ve smyslu § 1042 obč. zák., nelze přisvědčiti. Nehledíc k tomu, že nárok dle § 1042 obč. zák. předpokládá, by náklad učiněn byl ve prospěch osoby třetí, od procesních stran různé, vyplývá z obsahu žaloby, že důvodem žalobním jest žalobcův nárok na výbavu ve smyslu § 1231 obč. zák.; zákon poukazuje pak v § 1231 obč. zák. výslovně na ustanovení §§ 1220—1223 obč. zák.; dle § 1221 obč. zák. rozhoduje o nároku takovém soudce dle volného uvážení, vyšetřiv okolnosti, aniž by směl při tom majetkové poměry přísně zjišťovati. Doslov tohoto místa zákona vylučuje tedy zřejmě řízení sporné; naopak nutno z něho usuzovati, že zákonodárce měl tu na mysli řízení nesporné. Důvod pro to dán jest tím, že jde o záležitost rodinnou, při níž jest v zájmu veřejném, by rodinný soudlad nebyl, pokud možno, rušen strohostí procesuálních útoků a obran a zjednala se odpomoc klidnější cestou řízení mimosporného. Vyloučení pořadu práva v těchto případech osvědčilo se ostatně již za platnosti občanského zákoníka západohaličského a bylo proto i ve všeobecném zákoníku občanském zachováno. (Ott: Rechtsfürsorgeverfahren str. 99.) Při tom jest dle ustálené nyní judikatury lhostejno, je-li nárok na výbavu (věno) uplatňován před sňatkem či po něm, a rovněž nezáleží na tom, proč otec se zdráhá, dáti synovi výbavu, neboť úvahy, z kterých zákonodárce předepsal v § 1221 obč. zák. řízení mimosporné, tvrdí-li rodiče, že nejsou s to, by dali přiměřené věno, platí i tehdy, když popírají svou povinnost z důvodů jiných. Nestačí-li prostředky řízení nesporného, by o věci mohlo býti rozhodnuto, může ovšem vždy ještě nesporný soudce postupovati po smyslu ustanovení § 2 čís. 7 nesp. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák.

Čís. 1381.

Soudní odhad za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí (čís. patent ze dne 2. prosince 1915, čís. 83 z. zák. pro Čechy) může býti svěřen notáři jako soudnímu komisaři.

(Rozh. ze dne 27. prosince 1921, R I 1542/21.)

Soud první stolice svěřil notáři provedení odhadu nemovitosti za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty. Rekursní soud usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovozacímu rekursu.

Důvody :

Dle § 23 odh. ř. a v něm. cit. § 24 ex. ř. má provést odhad nemovitostí orgán výkonný a to buď zvlášť ustanovený úředník výkonný, neb úředník kancelářský. Není-li u soudu zvlášť ustanovených výkonných úředníků, t. j. výkonných úředníků ve smyslu čl. XII uvoz. zák. k j. n. a §§ 17 a 18 j. n., může býti výkon odhadu v případech důležitých a obtížnějších svěřen notáři. Tak se stalo v tomto případě a to právem. Již z odporujících si tvrzení obou zájemníků je patrno, že při odhadu je třeba uvážiti více různých pro odhad důležitých okolností, že je zejména třeba, by podklad odhadu byl důkladně probrán, by soudní komisař dal znalecům potřebné pokyny a vysvětlení pro odhad obecné hodnoty pozemků ku dni 1. ledna 1903 (§ 8 řád. o dávce z přírůstku hodnoty), že pokudli ten z této doby rozhodný bude třeba po případě teprve zjistiti, zejména zjistiti výsledkem osob přezvědných (§ 18 odst. třetí cit. ř.) tehdy patré momenty, mající vliv na tehdejší obecnou cenu pozemků odhadovaných (§§ 28 a 29 odh. ř.). Jen tak bude lze se vyhnouti tomu, by pozemky byly odhadnuty dvěma znalci tak odlišně, jak se již stalo, že totiž jeden je odhad na 7196 K a druhý na 17.990 K. Ze všeho vidno, že úkol soudního komisaře při tomto odhadu je mnohem obtížnějším, než-li při obyčejných odhadech pro dobu přítomnou a je proto zcela vhodným opatření soudu, že odhad byl svěřen notáři jako soudnímu komisaři.

Čís. 1382.

Obchodního cestujícího nelze bez dalšího považovati za obchodního zmocněnce.

(Rozn. ze dne 27. prosince 1921, Rv I 198/21.)

Dne 19. ledna 1920 objednal žalovaný u žalobce obchodního cestujícího 2000 kg papíru po 280 K za 100 kg. Objednávka neobsahovala co do ceny nijakého dodatku, obchodní cestující neměl zvláštního zmocnění k uzavírání obchodů. Dopisem ze dne 27. ledna 1920 potvrdil žalobce příkaz žalovaného (280 K za 100 kg) s dodatkem: nezávazně (freibleibend). V odpovědi ze dne 29. ledna 1920 se žalovaný o ceně nezmínil. Žalobce zboží zaslal a fakturoval cenu 345 K za 100 kg. Žalovaný v tomto směru fakturu pozastavil, nabízející pouze 280 K za 100 kg. Žalobce o nedoplatek procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud ji zamítl. Důvody: V tom, že žalobcův obchodní cestující se žalovanému zmínil, že žalobce žalovanému příkaz potvrdí a o tom ho zpraví, nelze spatřovati výhradu neb obmezení jeho plné moci. Za tohoto stavu věci dlužno dle čl. 47 a 52 obch. zák. považovati obchodního cestujícího za oprávněna, uzavírati pevné obchody, jmenovitě též co do kupní ceny.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. jest oprávněn. Rozsudek druhé stolice zakládá se na názoru, že žalobce jest vázán smlouvou svým cestu-